

Sigge hade under de gångna åren haft fullt upp med arbete för sin verkstad, men det ekonomiska utbytet var ej synnerligen lysande. Konkurrenterna med landsortsfabrikerna hade blivit allt skarpare och oöverkomligare med åren. Deras virkespriser voro betydligt lägre och deras arbetslöner blott hälften så stora som Stockholms. Det lilla kapitalet frun förde med sig hade därför så småningom tärts upp i den ojämna striden; det såg därför rätt mörkt ut för Sigge. Ställningen var nu väsentligt förändrad de båda vännerna emellan. Linus hade för länge sedan både upphunnit och flugit förbi den bålde Sigge. De träffades visserligen ganska regelbundet på »mötena», men för övrigt hade de vid denna tid ingen beröring med varandra i affärer.

Linus skulle ju ha kunnat gynna Sigge med beställningar, men detta hade han beslutat sig för att icke göra, förrän den andre *bad* därom. Sigge i sin tur ansåg det onödigt att ödmjuka sig för Linus, då han ändå visste, att han ej skulle få högre priser av honom än av någon annan, och arbete fanns det tillräckligt att få på annat håll.

Linus' lyckade frammarsch gav dock Sigge åtskilligt att tänka på. Ju större hans egna svårigheter blevo, ju mera stördes hans ro av växande avund mot kamraten. Han hade nu länge sett huru denne lyckades med allt vad han tog i, och detta kunde icke bero bara på hans klokhets, skicklighet och kunskaper och allt det där, som annars